

Arrest

nr. 71 752 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. Op 7 juni 2009 huwde u traditioneel met E. M. (...) (O.V. 4.932.189), en dit huwelijk werd officieel geregistreerd op 6 juli 2009 te Nazran. Uw dochter, E. L. (...) werd op 27 september 2010 geboren te Roeselare.

Uw man, E. M. (...), verliet Tsjetsjenië reeds in 2000 en heeft door middel van regularisatie, de Belgische nationaliteit verworven. Uw problemen zijn niet gerelateerd aan die van uw man. Voordat uw problemen begonnen had u al verschillende pogingen ondernomen om legaal naar België te komen. Zo diende u in 2009 een aanvraag tot gezinshereniging in bij de Belgische ambassade in Moskou. Deze aanvraag werd op 2 juni 2010 geweigerd, onder meer omwille van de tegenstrijdigheden in

uw verklaringen en die van uw man. Hierdoor zou u gedurende drie opeenvolgende jaren Europa niet meer binnen mogen. In de zomer van 2010 probeerde u echter nog een reis te boeken naar Frankrijk via een bedrijf maar opnieuw werd een Schengen-visum u geweigerd.

Uw problemen zijn begonnen in april 2010. Uw broer, M. M. (...), werkte sinds januari 2009 als gevangenisbewaker te Nazran waar hij verschillende nieuwe collega's ontmoette. Echter, ongeveer in maart 2010 verliet uw broer zijn huis en gezin omdat hij problemen had. Later kwam u te weten dat hij gezocht werd voor mogelijke banden met de strijders. In april 2010 werd er een eerste huiszoeking bij u thuis in Vladikavkas, Noord-Ossetië uitgevoerd. Meer dan twintig gemaskerde mannen vielen uw huis binnen en doorzochten gedurende drie uur uw huis. Een vrouw, die bij deze mannen hoorde, verklaarde dat zij van Mineralne Vode waren, dat dit een geplande controle was en dat zij op zoek waren naar strijders. Uw familie werd ervan verdacht hen onderdak te bieden. Tegelijk vroegen ze achter uw broer, M. (...). De documenten van deze huiszoeking zouden bij de wijkagent liggen maar dat bleek niet te kloppen. Een tweede huiszoeking vond ongeveer drie weken later plaats. Opnieuw werd uw huis doorzocht door gemaskerde mannen. Ditmaal duurde het ongeveer veertig minuten. Volgens deze onbekende personen konden jullie meer informatie krijgen van een politieagent. Uw vader ging vervolgens naar de lokale politieafdeling maar opnieuw had men daar geen informatie over deze huiszoeking. Ook bleek het starten van een onderzoek onbegonnen werk aangezien jullie niet op de hoogte waren wie verantwoordelijk was voor deze huiszoekingen. Er werd daarom niets gedaan. Vervolgens vielen onbekende mannen opnieuw uw huis binnen midden juni 2010. Wederom doorzochten ze het huis en vroegen ze naar uw broer. Uw vader probeerde daarna klacht in te dienen bij de lokale politieafdeling maar ook nu werd er geen gevolg aan gegeven omdat de identiteit van deze personen onbekend was en jullie geen bewijzen hadden van de huiszoeking. Ongeveer twee weken later, in juli 2010, zag u uw vader buiten met twee mannen praten. Zij bedreigden uw vader en u belde de hulpdiensten. Enkele minuten later kwam een patrouille van de MVD ter plaatse. U had blijkbaar de centrale dienst van de MVD gebeld. Deze patrouille vertelde dat zij het probleem gingen oplossen en praatte met de twee mannen, die vervolgens vertrokken. Aangezien er aan elke oproep gevolg gegeven moest worden, werd u vervolgens gedwongen om een verzoekschrift op te stellen waarin u moest zeggen dat u een fout gemaakt had en dat er geen vechtpartij was voorgevallen. U had enkel een luide lach gehoord. U deed dit en vervolgens vertrokken ook de politieagenten van de MVD. De dag nadien had u een geplande afspraak bij uw gynaecologe. Zij mocht u echter niet behandelen aangezien zij anders problemen zou krijgen. U belde uw echtgenoot op en vertelde hem wat er gebeurd was. Na twee weken vertrok u naar Novocherkask waar u twee dagen samen met uw man, die vanuit België gereisd was, verbleef. Vervolgens ging u per trein via Moskou en Brest naar Polen. Daar werd u aan de grens tegengehouden en vroeg u asiel aan. Na één nacht in Polen en zonder het resultaat van uw asielaanvraag af te wachten, vertrok u vervolgens naar België via Duitsland. U kwam hier aan eind juli 2010 en vroeg asiel aan op 21 juni 2011. Sinds uw vertrek uit Noord-Ossetië heeft u nog steeds contact met uw ouders en zussen in uw land van herkomst. Uw broer, M. M. (...) die momenteel in Polen verblijft, heeft nog contact met uw ouders. Uw familie vermoedt dat uw broer M. (...) verdacht wordt om met de strijders samen te werken, maar volgens u is dat niet juist. M. (...) is geen strijder.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, internationaal paspoort, huwelijksakte met apostille en vertaling, uw geboorteakte met apostille en vertaling, het verzoekschrift en de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg, en informatie met betrekking tot gezinshereniging.

B. Motivering

U vreest voor een terugkeer naar uw land van herkomst omdat het voor u daar te gevaarlijk is omwille van de activiteiten van uw broer. Het Commissariaat-Generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats merkt het Commissariaat-generaal op dat uw houding niet in overeenstemming is met betrekking tot de door u verklaarde vrees. Zo kwam u eind juli 2010 in België aan. U diende echter pas een asielaanvraag in op 21 juni 2011. (CGVS p. 12) Als verklaring voor deze lange tijd tussen uw aankomst in België en uw asielaanvraag, stelt u dat u eerst uw verblijf via de rechtbanken wou regelen. (CGVS p. 12) Gevraagd waarom u dan nu asiel aanvraagt stelt u dat een ambtenaar u had verteld dat u terug naar Rusland moest om het antwoord op uw aanvraag tot verblijf in België af te wachten. Aangezien u nu opnieuw zwanger bent en bang was van de situatie in uw land van herkomst, vroeg u vervolgens asiel aan. (CGVS p.12) Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst via andere wegen een verblijfsvergunning wilde bekomen en dat u bijna een jaar gewacht hebt alvorens asiel aan te vragen, is

een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt bijgevolg uw beweerde vrees voor vervolging.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo legde u, onder andere, vage verklaringen af omtrent uw broer, wiens activiteiten de aanleiding zijn van uw problemen, en de verschillende huiszoekingen, hetgeen de reden is voor uw asielaanvraag. Met betrekking tot uw broer kan u niet vertellen wanneer hij zijn huis verlaten heeft. U verklaart dat het misschien in maart 2010 was maar u herinnert het zich niet meer. (CGVS p. 15) U wist niet of hij voor zijn vertrek nog bij u thuis kwam. (CGVS p. 16) U legde uit dat u op dat moment op bezoek was bij uw zus. (CGVS p. 16) Verder kan u niet vertellen wanneer u uw broer een laatste keer zag. Dit zou in mei of maart 2010 zijn, misschien één week voor zijn vertrek maar daar bent u niet zeker van. (CGVS p.16) Met betrekking tot zijn problemen en activiteiten vermoedden u en uw familieleden dat hij informatie uitwisselde. (CGVS p. 17) Meer informatie hieromtrent kan u niet geven aangezien u het niet weet. U verklaart opnieuw dat dit enkel vermoedens zijn. (CGVS p. 18) Gevraagd of hij effectief een strijder was, stelt u dat u denkt van niet aangezien jullie immers geen wapens hadden. (CGVS p. 17) Ook vermoedde u dat zijn baas iets met zijn problemen te maken had omdat hij op zoek was naar uw broer. (CGVS p. 18) Voorts verklaart u zich de naam van zijn baas niet te herinneren. U hebt immers een slecht geheugen. (CGVS p. 15) Ook met betrekking tot zijn andere collega's kan u enkel vertellen dat één ervan B. (...) heette. Zijn andere vrienden kende u niet alhoewel ze vaak langskwamen. Aangezien het volgens uw traditie niet gepast is dat een vrouw contact heeft met een vreemde man besteedde u geen aandacht aan hen. (CGVS p. 18)

Met betrekking tot de huidige situatie van uw broer, blijft u ook onaannemelijk vaag. Zo weet u niet wanneer hij naar Polen vertrok of wat zijn status daar is. (CGVS p.4 en 17) Daarenboven verklaart u dat uw broer vroeger op de officiële lijst van gezochte personen stond maar of dit recentelijk nog zo is, weet u niet. (CGVS p. 29) Gevraagd naar waarom u niet meer uitleg aan uw broer vraagt omtrent zijn problemen, stelt u dat hij u beloofde contact op te nemen maar dat hij dat niet deed. U probeerde hem zelf te vinden via het internet maar hij beloofde u zelf op te zoeken. (CGVS p.30)

Deze vage verklaringen omtrent de oorzaak van uw vervolging, namelijk uw broer en zijn activiteiten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Het feit dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de activiteiten van uw broer en de huidige evolutie van zijn problemen, tast uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan, temeer daar uw ouders nog steeds in contact met hem staan. Uw verklaring dat hij u zou contacteren, doet geen afbreuk aan deze verwachting aangezien u ook de mogelijkheid had om via uw ouders, die wel met hem in contact staan, verdere informatie te verkrijgen. Er mag dan ook verwacht worden dat u moeite doet om informatie te bekomen aangaande uw asielproblemen. Uw vage verklaringen tonen uw gebrek aan interesse en onverschilligheid met betrekking tot uw vervolgingsproblemen aan hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Vervolgens blijft u opmerkelijk vaag met betrekking tot de verscheidene huiszoekingen en relevante gebeurtenissen die de basis van uw asielaanvraag vormen. Zo kan u niet precies zeggen op welke dag of op welk uur de eerste huiszoeking gebeurde, enkel dat het 's morgens ergens in april 2010 was. (CGVS p. 19 en 20) Ook kon u zich niet herinneren om hoe laat ze opnieuw vertrokken, u was immers in shock. U dacht slechts dat ze misschien drie uur gebleven waren (CGVS p. 21) Voorts wist u niet te zeggen wanneer de overige twee huiszoekingen en het probleem met de MVD voorgevallen waren. U vertelde dat u niet wist wanneer de tweede huiszoeking gebeurde, enkel dat het misschien drie weken later was dan de eerste huiszoeking. (CGVS p. 22) De derde huiszoeking gebeurde in juni 2010, misschien in het midden van de maand. (CGVS p. 23) en de gebeurtenissen met de twee onbekende mannen en de MVD-patrouille gebeurden ongeveer in juli, misschien twee weken na de derde huiszoeking. (CGVS p. 24) Redelijkerwijs mag men van een slachtoffer van dergelijke wandaden verwachten dat ze deze toch beter in de tijd kan situeren. Tijdens die gebeurtenis in juli werd u door een lid van de MVD-patrouille gedwongen om een valse verklaring te tekenen, maar u herinnert zich zijn naam niet meer ondanks het feit dat hij zich aan u voorstelde. (CGVS p. 25) Ook met betrekking tot uw gynaecologe kan u bepaalde vragen niet beantwoorden. Zo weet u niet zeker wanneer u een afspraak had. U vermoedt dat het de dag na de gebeurtenissen met de MVD was. (CGVS p. 26) Bovendien kende u enkel de voornaam van uw gynaecoloog. (CGVS p. 26) De achternaam bleef u schuldig ondanks het feit dat u iedere twee weken een afspraak bij haar had. (CGVS p. 26) Wanneer u precies vertrok richting België na uw afspraak met de gynaecoloog, kon u ook niet zeggen, enkel dat het misschien twee weken later was. (CGVS p. 27) Uw gebrek aan kennis omtrent de reden van uw asielaanvraag holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder uit.

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid op dwingende wijze ondermijnd door uw gebrek aan kennis en interesse betreffende de evolutie van uw problemen. Op de vraag of u geïnformeerd heeft naar

de huidige stand van zaken van uw problemen stelt u dat uw ouders u niet veel zeggen omdat u dan onrustig wordt. Volgens uw ouders moet dit u niet meer interesseren. (CGVS p. 29) U weet wel te vertellen dat er ongeveer twee maanden geleden nog mensen langskwamen, maar wanneer precies kan u niet zeggen. (CGVS p. 30) Waarom ze langskwamen, weet u niet aangezien u al in België was en uw ouders het u toch niet zouden vertellen. (CGVS p. 30) Wanneer ze uw ouders voor het laatst lastig vielen, weet u ook niet. (CGVS p.30) Deze vaagheden met betrekking tot uw asielproblemen tonen uw onverschilligheid en gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst aan. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dit geldt des te meer voor u aangezien u nog regelmatig contact heeft met uw ouders en dus rechtstreeks informatie via hen kan bekomen. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder uitgesteld.

Ten vierde kwamen uw verklaringen met betrekking tot het begin van uw problemen niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze vragenlijst verklaart u immers dat uw broer verdween in juni 2010. Sindsdien vielen de Ingoesjetische autoriteiten jullie lastig. (CGVS-vragenlijst, punt 5) Tijdens het interview echter verklaarde u dat uw broer reeds in maart 2010 verdween en dat de eerste huiszoeking, tevens de eerste keer dat u lastig gevallen werd, plaatsvond in april 2010. (CGVS p. 15 en 19) Na confrontatie met de afwijkende data, verklaarde u dat u reeds in april werd lastig gevallen en dat in juni het laatste incident zich voordeed. (CGVS p. 28) Na confrontatie dat u eerder vertelde dat er 2 mannen en de MVD nog in juli langskwamen, stelde u dat u bedoelde dat de laatste huiszoeking in juni gebeurde. (CGVS p. 29) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw uitleg betreffende deze tegenstrijdigheid niet. Zo werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarenboven ondertekende u de vragenlijst, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Ten vijfde wil het Commissariaat-generaal er nog op wijzen dat u verklaarde dat de documenten met betrekking tot de afwijzing van uw gezinsherenigingsaanvraag bij u thuis liggen en dat u die zou overmaken aan het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 8 en 27) Ook zou u proberen om het werkboekje of andere documenten met betrekking tot het werk van uw broer en de officiële lijst van gezochte personen waarop hij, zeker in het verleden, vermeld stond, aan het Commissariaat-generaal over te maken. (CGVS p. 15 en 29) Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw intern paspoort, uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte met apostille en vertaling, en uw geboorteakte met apostille en vertaling, bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Het verzoekschrift en de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg met betrekking tot de erkenning van uw huwelijksakte en de algemene informatie met betrekking tot gezinshereniging vormen geen bewijs met betrekking tot de problemen waarvoor u asiel aanvraag en zijn dus niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel zet zij uiteen waarom volgens haar de bestreden beslissing de schending inhoudt van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel haalt verzoekende partij een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verder beroept verzoekende partij zich in een vierde middel op de schending

van de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM en werpt zij tenslotte in een vijfde en laatste middel de schending op van artikel 8 EVRM.

De Raad oordeelt dat ingevolge onderlinge verwevenheid van voormelde middelen deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 8 EVRM stelt de Raad vast dat de schending van deze artikelen niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 9 EVRM, zelfs zonder verwijzing naar de inhoud ervan. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 9 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. Betreffende de niet nader gepreciseerde opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij geeft aan niet te kunnen terugkeren naar Noord-Ossetië, alwaar willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces zegevierden. Zij stelt dat personen die ervan worden verdacht samen te werken met de strijders en hun familie worden onderworpen aan onmenselijke behandelingen en bedreigingen en dat zij riskeren te verdwijnen of te worden vermoord, zonder enig eerlijk proces. Bovendien bewijst de commissaris-generaal niet dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Noord-Ossetië geen risico op ernstige schade zal lijden.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf rust en het niet aan verwerende partij toekomt te bewijzen dat zij geen risico loopt op ernstige schade in geval zij terug dient te keren naar haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij, als familielid van een persoon die ervan wordt verdacht samen te werken met de strijders, het risico loopt om in Noord-Ossetië te worden onderworpen aan onmenselijke behandelingen en bedreigingen en dat zij riskeert te verdwijnen of te worden vermoord, stelt de Raad vast dat uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om de verschillende motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan wordt geconcludeerd dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, te weerleggen. Nu aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, met name aan de problemen die zij zou hebben ondervonden en die zij bij terugkeer zou kunnen ondervinden omdat haar broer ervan wordt verdacht een strijder te zijn, kan bovenstaand argument niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.7.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming is te brengen met haar beweerde vrees, nu zij bijna een jaar wachtte om bij de Belgische asielinstanties asiel aan te vragen, betoogt verzoekende partij dat het feit dat zij enige tijd heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen geen reden uitmaakt om "lukweg" haar asielaanvraag af te wijzen als onaannemelijk. Zij legt uit dat zij bij haar aankomst hoogzwanger was en dat zij, omdat zij wettelijk gehuwd was met E. M., die een onbeperkte verblijfsvergunning heeft in België, uiteraard (eerst) een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet indiende. Bovendien had zij reeds asiel aangevraagd in Polen, oppert verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat zij in geen geval terug kan keren naar Noord-Ossetië, en zij diende dan alsnog een asielaanvraag in. Uit het feit dat zij dit niet onmiddellijk deed kan de commissaris-generaal niet zomaar afleiden dat zij geen vrees voor vervolging koestert.

2.2.7.2. De Raad is niet overtuigd door de ter vergoelijking aangehaalde argumenten die verzoekende partij aanbrengt in haar verzoekschrift. Verzoekende partij stelde aanvankelijk tijdens haar gehoor dat zij in eerste instantie geen asielaanvraag had ingediend omdat zij dacht "alles via de rechtbank te regelen" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 12). Verwerende partij oordeelde in haar beslissing dat het feit dat verzoekende partij zeer lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, omdat zij eerst via andere wegen een verblijfsvergunning wilde bekomen, een indicatie is dat verzoekende partij de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde vrees ondermijnt. De Raad stelt vast dat het ter

rechtvaardiging aangebrachte argument van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij, aangezien zij gehuwd is met een persoon die beschikt over een onbeperkte verblijfsvergunning en aangezien zij op dat moment hoogzwanger was, eerst haar pijlen wenste te richten op artikel 10 van de vreemdelingenwet, een herhaling betreft van het aanvankelijk op het Commissariaat-generaal ingeroepen excuus. Het louter herhalen van deze verklaring, die door verwerende partij niet werd aanvaard, kan uiteraard geen ander licht werpen op desbetreffende motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij ook nog stelt dat zij trouwens reeds een asielaanvraag had ingediend bij de Poolse autoriteiten, constateert de Raad dat uit het weergegeven feitenrelaas van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij slechts één nacht in Polen verbleef en richting België vertrok zonder evenwel het resultaat van haar asielaanvraag af te wachten. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet het geringste belang hechtte aan de al dan niet positieve beslissing van haar asielaanvraag in Polen, waarna zij, toen zij in België aankwam, het kennelijk niet opportuun achtte om wederom onmiddellijk een asielaanvraag in te dienen met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat dit ter rechtvaardiging ingeroepen argument des te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming – immers stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals dat haar leven en dat van haar ongeboren baby in gevaar zouden zijn indien zij dient terug te keren – kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Het hoeft immers geen betoog dat het veilig stellen van het eigen leven en het daartoe inroepen van internationale bescherming een hoogdringende noodzaak en belang vertoont die volstrekt afwezig is bij het zich administratief in regel pogen te stellen tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het pas na een jaar indienen van een asielaanvraag ondermijnt derhalve op ernstige wijze de geloofwaardigheid van voormelde vrees.

2.2.8.1. Aangaande de verscheidene vaagheden, onwetenheden en inconsistenties die verwerende partij detecteerde in het relaas van verzoekende partij, contenteert verzoekende partij zich met de loutere vaststelling dat er volgens haar geen tegenstrijdigheden te vinden zijn in haar verklaringen en met het argument dat haar niet kan worden verweten niet alle data exact uit het hoofd te kennen. Verzoekende partij betoogt eveneens dat zij alle feitelijkheden correct wist te situeren in de tijd.

2.2.8.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat, waar zij simpelweg stelt dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en dat zij alle feitelijkheden correct kon situeren in de tijd, het louter ontkennen van de vaststellingen van verwerende partij, niet volstaat om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij dus in gebreke blijft.

Verder oordeelt de Raad dat het betoog van verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten dat zij niet alle data exact vanbuiten weet, wat overigens een argument is dat geenszins strookt met haar voorgaande bewering dat zij alle feitelijkheden correct in de tijd wist te situeren, niet overtuigt. De Raad wijst erop dat van personen die het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). De Raad wijst verzoekende partij erop dat van haar niet wordt verwacht dat zij *“alle data exact van buiten kent”*. Desalniettemin kan van verzoekende partij wel worden verwacht dat zij de kernelementen die zij aanhaalt in het kader van haar asielrelaas – met name de vlucht van haar broer, de drie huiszoeking die bij haar plaatsvonden omwille van de vermeende activiteiten van haar broer en het incident waarbij haar vader door twee mannen werd bedreigd omwille van dezelfde redenen – toch wel op een meer nauwkeurige wijze in de tijd kan situeren. De Raad is niet overtuigd door haar uiterst vage verklaringen dat haar broer misschien in maart 2010 zijn huis heeft verlaten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 15), dat zij haar broer in *“In mei of in maart”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 16) voor het laatst zag, dat de eerste huiszoeking ergens in april was, dat zij niet exact wist wanneer de tweede huiszoeking plaatsvond (*“3 Weken later misschien”*, administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 22), dat de derde huiszoeking gebeurde in juni 2010, misschien in het midden

van de maand (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 23) en dat het incident tussen haar vader en de twee onbekende mannen "*In Juli ongeveer*" plaatsvond, misschien twee weken na de derde huiszoeking (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 24). De Raad oordeelt dat de constatering dat verzoekende partij er niet eens in slaagt om sommige essentiële elementen uit haar asielrelaas in een bepaalde maand te situeren, bijzonder ongunstig is voor de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal. Van een persoon die beweert deze gebeurtenissen werkelijk te hebben beleefd, mag immers worden verwacht dat die zich zulke cruciale gebeurtenissen op een correcte wijze kan herinneren of toch op zijn minst hiervan een preciezere tijdsaanduiding kan geven. Waar verzoekende partij tijdens haar gehoor weliswaar aangaf een slecht geheugen te hebben (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 15), merkt de Raad op dat zij tot op heden geen attest neerlegt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Ten slotte merkt de Raad op dat de motieven uit de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden op grond waarvan de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.9.1. Betreffende het gebrek aan interesse en kennis over de verdere evolutie van de problemen van verzoekende partij en die van haar broer, stelt verzoekende partij dat het logisch is dat zij geen diepgaande gesprekken met haar broer heeft gevoerd omtrent zijn activiteiten. Volgens de gebruiken en tradities van Noord-Ossetië is het immers in geen geval gebruikelijk dat een man dergelijke conversaties aangaat met een vrouw. Omdat dit in hun traditie uit den boze is, zal de broer van verzoekende partij tegenover haar niets lossen over zijn activiteiten/problemen. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft vastgesteld dat zij zich niet verder interesseert in haar problematiek, die gelinkt is aan de problemen die haar broer heeft ondervonden. Het behoorde de commissaris-generaal minstens na te gaan wat de gebruiken zijn in Noord-Ossetië, zodat hij minstens de correcte gevolgtrekkingen kon afleiden uit de verklaringen van verzoekende partij, hetgeen hij niet heeft gedaan. Verder verduidelijkt verzoekende partij dat haar ouders, die op de hoogte zijn van het feit dat zij terug in verwachting is, haar niet met meer stress en angst willen belasten. Om die reden lieten zij verzoekende partij enkel weten dat er zo'n twee maanden voor haar gehoor opnieuw een inval was.

2.2.9.2. Omtrent het excuus dat verzoekende partij zich niet verder heeft geïnformeerd over de stand van zaken bij haar ouders omdat die haar niet onrustig willen maken, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor reeds dezelfde verklaring naar voor bracht en dat verwerende partij omtrent deze uitleg in haar bestreden beslissing oordeelde dat, nu verzoekende partij verklaart nog regelmatig contact te hebben met haar ouders, en dus via hen rechtstreekse informatie kan bekomen, van verzoekende partij hoe dan ook kon worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om te informeren naar de evolutie van haar persoonlijke problemen, *quod non*. Verzoekende partij slaagt er uiteraard niet in om, middels het nogmaals aanbrengen van hetzelfde excuus, desbetreffende motivering in de bestreden beslissing omver te werpen, waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijft.

Verder stelt de Raad niet overtuigd te zijn door de verwijzing van verzoekende partij naar de Noord-Ossetische cultuur, waarin het niet gebruikelijk zou zijn dat een man "*diepgaande gesprekken*" zou voeren met een vrouw, reden waarom verzoekende partij dan ook niet meer informatie weet te verschaffen over de problemen van haar broer en diens huidige situatie, daar het een *post factum* bewering betreft waarmee verzoekende partij nu pas voor de eerste maal komt aandragen. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoekende partij meerdere malen wordt bevraagd over de problemen van haar broer en dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd waarom zij zo weinig weet over de problemen van haar broer (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 11 augustus 2011, p. 29-30). Indien de cultuur in Noord-Ossetië één van de voornaamste redenen zou zijn geweest waarom verzoekende partij geen informatie kon bekomen van haar broer over diens problemen en diens huidige situatie, kan van haar wel worden verwacht dat zij deze uitleg al tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zou hebben verschaft. Hoe dan ook, geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor weer dat zij geen rechtstreeks contact meer onderhield met haar broer (omdat deze ondanks zijn belofte geen contact met haar opnam), maar dat zij wel nog regelmatig contact had met haar ouders, die dan op hun beurt weer contact hadden met haar broer, zodat zij in ieder geval wel op onrechtstreekse

wijze informatie over hem zou kunnen bekomen. Dit in acht genomen, kan bovenstaand argument hoe dan ook niet overtuigen.

2.2.10.1. Verzoekende partij stelt voorts in haar verzoekschrift dat verwerende partij haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier motiveert, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'. Zij argumenteert dat als er al een motivering wordt gegeven, deze slechts is gesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen, die duidelijk niet adequaat en onvoldoende is en zelfs totaal niet correct is. Volgens verzoekende partij slaat de motivering werkelijk nergens op en gaat deze niet in op het gedetailleerde feitenrelaas welke zij tijdens haar gehoor naar voren heeft gebracht. Verwerende partij is volgens haar uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, waardoor zij niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij, wat sommige elementen betreft, helemaal geen motivering zou geven, beoordeelt de Raad dat dergelijk argument feitelijke grondslag mist. Zoals reeds gesteld in punt 2.2.4. blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht, zodat zij niet tegelijkertijd kan betogen niet te weten op basis van welke motieven de bestreden beslissing werd genomen. Verder bemerkt de Raad dat het argument van verzoekende partij dat de motivering gesteld is in stereotiepe en algemene bewoordingen en dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekende partij heeft aangegeven, eveneens feitelijke grondslag mist. De Raad beperkt er zich toe te verwijzen naar de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt onomstotelijk dat elk door verzoekende partij aangegeven element uitgebreid werd besproken. Overigens merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins preciseert met welk element verwerende partij dan wel geen rekening zou hebben gehouden, noch werkt zij uit op welke manier de feitelikheden waar zogenaamd geen rekening mee zou zijn gehouden, afbreuk kunnen doen aan de weigeringsbeslissing.

2.2.11. Op basis van het voorgaande, kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De door haar in het verzoekschrift bijgebrachte kopie van de verblijfsvergunning van haar echtgenoot E. M, huwelijksakte, vonnis tot erkenning van het huwelijk, geboorteakte van haar dochter en attest van haar huidige zwangerschap met echografie vermogen geen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In dit verband betoogt verzoekende partij dat het duidelijk is dat zij bij terugkeer naar Noord-Ossetië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit de ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in Noord-Ossetië, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden. De overheid en de politie werken immers mee aan de willekeur die er heerst. Verzoekende partij stelt dat de toestand aldaar compleet onveilig is en poogt deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar negatief reisadvies vanwege de Belgische Dienst Buitenlandse Zaken om naar Noord-Ossetië te reizen wegens het risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen (stuk 3 van het verzoekschrift). Tevens legt zij twee artikels neer van het nrc handelsblad van 9 september 2010 en 17 september 2010 over aanslagen in Noord-Ossetië, alsmede een algemeen rapport over Noord-Ossetië, laatst gewijzigd op 25 mei 2010. De Raad oordeelt dat, hoewel uit deze bijgebrachte documenten blijkt dat er zich wel degelijk problemen voordoen in Noord-Ossetië, verzoekende partij evenwel niet aantoonst dat er heden in de Noord-Ossetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Daarenboven wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten of afkomstig zijn van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel de

Russische nationaliteit heeft en vandaar afkomstig is. Het reisadvies waarnaar verzoekende partij verwijst is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 25 september 2007, nr. 174.843).

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, nu de concrete gegevens van de zaak niet in acht werden genomen en de stukken en de algemeen bekende gegevens duidelijk niet op een ernstige manier werden onderzocht, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoekende partij tijdens het vier uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 augustus 2008 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Betreffende de uiteenzetting van verzoekende partij waarom de gevolgen van de beslissing van de commissaris-generaal totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent te hebben bij deze beslissing wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT